

Ανάμεσα στους τοίχους

Ένα πρόσωπο έμαθε μονάχα να ακούει, τον εαυτό της. Ούτε για μια στιγμή, δεν άφησε κανέναν να της ορίσει τη ζωή της. Πάντα έμενε ανάμεσα σε τοίχους με συντροφιά το πάπλωμα της περιφρόνησης και το μαντήλι της θλίψης να κρύβει τα μαύρα μακριά μαλλιά της... Ξέφευγαν από τα κόκκινα χείλη της λέξεις, λέξεις από τα βάθη της ψυχής της, ενώ τα μαύρα σύννεφα κάλυπταν τον ήλιο. Πόσο τον είχε πεθυμήσει... Τα καταπράσινα μάτια της έκρυβαν απέραντους ωκεανούς, ξεχύνονταν στην επιφάνεια, όλα τα φύκια, οι αχινοί οι αστερίες, οι καρχαρίες, τα δελφίνια ..., εμφανίζονταν όλα με την ίδια μορφή, με τη μορφή της θλίψης. Ανάμεσα στους τοίχους αυτή ήταν η καθημερινότητά της, να παλεύει να τους σπάσει, ήταν γεροί, είχε τους λόγους της, έτσι τους ήθελε να μην έσπαγαν, να μην ένιωθε την ψυχρότητα των άλλων ξανά. Δεν είχε μετανιώσει βέβαια, ήθελε όμως να νιώσει κάτι γαλήνιο επιτέλους, προσευχόταν κάθε μέρα, να βρεθεί κάποιος που να νοιάζεται... Της έκανε αυτό το χατίρι ο Θεός, έφερε ένα άλλο κορίτσι τη Χαρά, είχε και αυτή τους δικούς της τοίχους, εκείνης ήταν γαλανοί. Η Χαρά ήταν μια ξεχωριστή φίλη, της πρότεινε να ενώσουν τους τοίχους τους, να φτιάξουν τον δικό τους κόσμο, εκείνη δέχτηκε μετά χαράς! Αργότερα ήρθαν και άλλες, η συμπόνια, η αγάπη, η στοργή, η καλοσύνη και για το τέλος η ΕΛΠΙΔΑ, η καθεμιά με τους δικούς της τοίχους με ξεχωριστό χρώμα. Φτιάξανε τον δικό τους κόσμο, έναν κόσμο βασισμένο στη Φαντασία, έναν κόσμο φτιάξανε για να μπορούν να ζήσουν. Έναν κόσμο που αργά ή γρήγορα θα έσπαγε τους τοίχους του.

Η μαθήτριά της Ε2 τάξης Χρύσα Χριστάκη